

Druga neželjena strana ovih zbivanja bila je okolnost da demitologizacija pokreta otpora nije značila samo detronizaciju komunističkog antifašizma nego i narušavanje patriotskog osećanja Francuza. F. Fire imao je ključnu ulogu u tome, a podržali su ga pre svega konzervativni desničari. Benoa je osporavao antifašizam zato što je doprineo tome "da u sveopštem optuživanju za fašizam Hitler preuzme đavola u svetu bez boga" (Benoist 1997). Prihvatajući slogan o opsesivnom antifašizmu u Francuskoj, kao "bolesnoj upotrebi istorije koja se ispoljava i u nazivanju Le Pena fašistom", Benoa je otkrio prave motive desničarskog anti-antifašizma.

Na sličan, ali manje dramatičan način, u Italiji je u istom periodu demitologizacija antifašizma olakšala rehabilitaciju Musolinija. Australijski istoričar R. Bosvort (Bosworth) tvrdi da su revizionistički zaokret i rušenje tobožnjeg mita o Resistenza bitno doprineli normalizaciji Musolinija i usponu desnog ekstremizma u Italiji. Tzv "kulturalistički obrt" jeste u biti kulturni relativizam i postmodernističko poricanje apsolutnih vrednosti. Bosvort optužuje postmodernu za plitak nadetički žargon, a "anti-antifašiste" oko de Feličea za revizionistički zaokret prema fašizmu krajem 20. veka. Renco de Feliče je prevrednovao Resistenza, ističući fundamentalnu razliku između fašizma i nacizma i uklapajući Musolinijevu "revolucionarnu ideologiju", slično Fireu, u dugu liniju jakobinstva. Osnažena Feličijevim imenom italijanska prerada prošlosti stekla je važan naučni dignitet u periodu kada je S. Berluskoni 1994. prvi put posle rata u desničarsku vladu uveo fašiste.

Revizija odnosa prema fašizmu tekla je i izvan italijanske historiografije. Američki sociolog Berezin, prateći odjek italijanskih filmova o fašizmu tokom 1990-tih, zaključio je da je normalizacija fašizma u Italiji počela još 1980-ih i to u masovnoj kulturi. TV serije su revidirale sliku o Resistenza kao građanskom ratu. Italijanska državna televizija 1986. snimila je evropsku koprodukciju Duce et Claretta. Preko romantične slike Musolinijevih ljubavi, sugerirana je slika Italije kao potrošačkog raja između 1919. i 1939. Levica je odmah reagovala tvrdeći da je film rehabilitacija Dučea i republike Salo.

Uprkos neskrivanoj romantizaciji Musolinija i demitologizaciji antifašizma, nacionalistička snaga revizionizma u Italiji bila je slabija nego u SR Nemačkoj i Francuskoj (Berezin, 1996). Kod poslednjih dveju država predmet sećanja je više fiksiran na holokaust i kolaboraciju i tiče se nacionalnog identiteta i istorije. U Italiji, pak, debate oko sećanja na fašizam nisu nikada dosegle nivo debata oko nacionalnog identiteta i istorije. Neposredno nakon rata centralno pitanje rasprave bilo je, da li je Resistenza bio period građanskog rata između fašista i komunista ili je to bilo doba oružane borbe koja je objedinjavala sve Italijane u borbi protiv nacizma. Hrišćanski demokrati govorili su o građanskom ratu, nastojeći da odgovornost za žrtve iz tih sukoba pripišu komunistima. Italijanska desnica 1994. takođe ponavlja ovaj "argument", pravdajući svoju ulogu u vladi. Italijansko suočavanje sa prošlošću osobeno je po tome što u državi sa relativno slabo izraženim nacionalnim identitetom i mnoštvom partija sećanje postaje sredstvo konstituisanja političkih snaga. Berezin zapaža da političko sećanje stvaraju partije, a ne država. Od 1980. istorija fašizma u Italiji iz politike prelazi u tržišnu sferu masovnih medija i javne kulture (Berezin 1996). Od tada i države i partije gube kontrolu nad prošlošću, a fašizam kao ideologija sve više se tumači u moralno neutralnom svetlu.